

Afgørelse, saaledes at Forligsinstitutionen ikke fremtidig skulde være henvist til et Mæglingsarbejde paa Grundlag af Krav og Tilbud fra Parterne, som maaske i Virkeligheden skønnes at ligge udenfor Rimelighedens Grænse, saaledes at Mæglingsarbejdet nødvendigvis maatte føre til et Resultat, der ikke var rimeligt, ikke var fremmede for de produktive Interesser, som Faget maatte have. Men heller ikke dette har det været muligt at naa til. Opfattelserne har staaet saa skarpt imod hinanden fra socialdemokratisk og konservativ Side, at endskønt det paa et givet Tidspunkt neppe var andet end Ord, der laa Parterne imellem, selv om der maaske kunde lægges en forskellig Betydning i disse Ord, efter som man saa paa dem, lykkedes det dog ikke at bøje Opfattelserne saaledes imod hinanden, at man paa de væsentlige Punkter i det af mig oprindelig fremsatte Lovforslag kunde naa til et Resultat.

Det Lovforslag, som jeg altsaa hermed har den Ære at forelægge for det høje Ting, er da Forligsmandsloven i dens hidtidige Skikkelse med de Tilføjelser og Ændringer, som er Udtryk for, hvad man i Udvalget i det andet høje Ting har kunnet enes om, hvad man har kunnet faa det høje Folketings Tilslutning til, og det er paa alle væsentlige Punkter ogsaa Udtryk for, hvad der har fundet Tilslutning fra et Flertal i den Kommission, som har behandlet Sagen i Aaret 1926.

Jeg skal først pege paa Ændringen i § 2, hvorefter Forligsmanden bemyndiges til som Vilkaar for sin Mægling at stille Krav til Parterne om, at Arbejdsstandsningen ikke iværksættes, forinden Forhandlingerne af Forligsmanden er erklæret for afsluttede. Dog kan Udsættelsen ikke omfatte et Tidsrum af over en Uge, og Kravet kan under samme Arbejdsstrid kun stilles een Gang. Jeg mener, det er af Betydning, at Forligsmanden kan stille dette Vilkaar for Mæglingen, saaledes at denne ikke skal finde Sted midt under Parternes Kamp, men kan forsøges ført til Ende, medens der endnu er Fred imellem dem. Jeg ved for Resten kun eet Tilfælde — for øvrigt af ret ny Dato —, hvor man paa dette Punkt har nægtet at tage Hensyn til Henstillinger fra Forligsmanden, men i mange Tilfælde har Forligsinstitutionen under Hensyn til Konflikts snarlige Udbrud maattet arbejde i et Tempo, som i Virkeligheden er urimeligt, og som stiller Krav til Institutionen og de forhandlende Parters Fysik, som der ikke er nogen Anledning til at stille; dette søger

man bort fra ved den Bestemmelse, der her foreslaas sat ind.

Endvidere findes der foruden en mindre væsentlig Ændring af Ordlyden i den gældende Lovs § 4, 1ste Stykke, i Lovforslagets § 3 en Bestemmelse, hvorom ogsaa et meget stort Tal af Kommissionens Medlemmer samlede sig, nemlig den, at der gives Forligsmanden Adgang til, hvis han maatte finde, at Parternes Standpunkter, saaledes som de fremsættes for ham, ikke er Resultatet af nogen egentlig Realitetsforhandling mellem Parterne, eller hvis han maatte finde, at Spørgsmaalenes Karakter er af ganske særlig faglig Art, da at henvise Sagen til en fornyet Forhandling mellem Parterne, saaledes at han faar Adgang til at nægte at fortsætte Mæglingen, forinden en saadan endelig Forhandling har fundet Sted. Ogsaa dette er efter min Opfattelse — og deri har altsaa det høje Folketing været enig — et Fremskridt. At Forligsmanden skal bestemme Tidsfristen, inden hvis Udlob Forhandlingerne maa være afsluttet, er jo ganske naturligt under Hensyn til hele Mæglingsarbejdets Fremme. I øvrigt bliver altsaa Behandlingen af et stille Mæglingsforslag uændret, hvad der i og for sig maa beklages, men der er dog givet Forligsmanden Adgang til efter Samraad med Parterne at bestemme Fristen for Afgivelse af Svar paa Mæglingsforslaget i Henseende til Vedtagelse eller Forkastelse.

Skønt man altsaa ikke ved dette Forslag til Lov om Ændringer i Lov af 21. December 1921 om Mægling i Arbejdsstridigheder naar saa langt frem i Retning af en videre Udbygning af Mægling sinstitutionen, som det efter min Opfattelse vilde have været ønskeligt, saa betyder dog Gennemførelsen af dette Lovforslag værdifulde Tilføjelser til Mægling sinstitutionens Bemyndigelser, og jeg kan derfor paa det bedste anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Der er ikke stillet Forslag om nogen bestemt Frist for Revision af Loven, for det første ud fra den almindelige Opfattelse, at disse Revisionsfrister, som tvinger til Genbehandling af en Lov, selv om Tidspunktet dertil ikke maatte siges at være gunstigt, i det hele taget ikke er ønskelige at faa ind paa alt for mange Omraader af Lovgivningen, men dernæst ogsaa af den Grund, at det Forsøg, der her er gjort paa at naa til mere dybtgaaende Ændringer i Loven om Mægling sinstitutionen, efter min Opfattelse ganske tydeligt viser, at Tiden neppe endnu er moden til virkelig at naa Resultater. Det maa da blive denne Regerings eller en kom-